

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΣΟΥΖΥ ΜΑΤΥΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ, 55 ετών.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 26.
ΑΡΑΕΤΤΑ, 22.

(Στό σπίτι της κυρά-Μάρθας.
Ένα απιακό φτωχικό, χωράτι-
κο. Ένω ή κυρά-Μάρθα κάθεται
και πλέκει, έξωφρα φτάνει ο Ρο-
βέρτος με κοτούρι ταξιδιού).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καλημέρα κυρά Μάρθα!

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — "Α, Ροβέρτε!... Καλό μου παιδί!... Είσαι ού; Τι θαύμα! (Σηκώνεται και τον αγκαλιάζει).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, έγω... Το παιδί που μεγάλωσες μέσα στην αγκαλιά σου!

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Ναι, άγορί μου! "Όταν πέθανε ή μητερούλα σου, φώναξαν ένένα να σέ θηλάσω. Και σ' αγαπούσα πάντα σαν παιδί μου... Κι' όταν ύστερα πέθανε το δικό μου παιδί, μου έμεινες εσύ ή μόνη μου παρηγοριά, το μόνο μου παιδί.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Μα κι' έγω σ' αγαπώ, κυρά Μάρθα, αφού μόλις γύρισα στο χωριό, ήρθα πρώτα-πρώτα να δώ έσένα.

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Σ' εύχαριστώ, παιδί μου, σ' εύχαριστώ... Μα τί έγινε; τόσον καιρό, πού ήρρινα; Είπε τώρα τρία χρόνια πού δέν είχαμε ειδήσεις σου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ξέρεις πώς είχα πάει στην Αφρική. Έχει λοιπόν άφοστήσει πολύ βαρεία. Ύψιφερα από πνευμόν; Στο τέλος μ' έπιασε τρομερή νοσταλγία να ξαναδώ τον τόπο μας...

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — "Ω, το ζωήμερό μου το παιδί!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Έπί τέλους ήγνα καιά και να ήρθα!

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — "Άς είνε δοξασιμένος ο Θεός που σέ ξαναείδα και πάλι, άγορί μου!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σου έγραφα όμως, κυρά Μάρθα. Δέν τά έλάβαινες τά γράμματά μου;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Ένα-δύο μόνο γράμματά σου έλαβα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Και ή θεία μου, τί γίνεται, κυρά Μάρθα;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Είνε καιά! Πάντα σέ συλλογιζέται... Πόσο θά ζωή όταν σέ δή...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Δέν έλάβαινε κι' αυτή τά γράμματά μου;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — "Όχι, Ροβέρτε... Νά σου πω την άλήθεια, παιδί μου... "Όλοι σέ θαροούσαμε για πεθαμένο.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Κι' έγω δέν ήξερα τί να ύποθέσω για σάς. Σας έγραφα και δέν μου άπαντούσατε.

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Μα έγινε άλήθεια ένας θρῆνος άντρας; Για πές μου όμως... Έχει κάποι στην Αφρική δέν εργάστηκες; δέν κέρδισες τίποτα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Κέρδισα άρκετά χρημάτια. Να ή αν έμένα θά κέρδιζα περισσότερο. Μα ήθελα να γυρίσω πάλι στην πατρίδα. (Έξωφρα μ' άγωνία). Και δέν μου λές, κυρά Μάρθα... Η Αρλέττα... Τι γίνεται ή Αρλέττα;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Η Αρλέττα Ντεριονέ; Η μικρά σου φιλενάδα, που παίζατε μαζί όταν ήσαστε μικρά παιδιά;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, ή Αρλέττα... Τι γίνεται;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Έγινε μω τόσο όμοια κοπέλλα, όπως κι' εσύ έγινες ένας όμοιος άντρας;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Κ' είνε ελεύθερη πάντα, δέν είνε έτοι;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Ηταν ελεύθερη προ ενός μηνός άζωμα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Α! Παντρεύτηκε;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Άρραβωνιάστηκε.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Με ποιόν;

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Μ' ένα όμοιο βαρβόνο... Ναι, ναι, θά είνε τουλάχιστον πενήντα χρόνων άντρας, ένδι ή Αρλέττα δέν είνε άζωμα ούτε εισοδήδι. Η Αρλέττα... Η όμορφη προγοδέσποινα! Έτσι την λένε έδώ... Και μήπως δέν φτωχή; Ο πύργος που ύφηνεται στη μέση του χωριού, είνε δικός της.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Έτσι λοιπόν... παντρεύεται;... Καιά... Καλιά... Έγώ τώρα θά φτώ, κυρά Μάρθα, δά πάω στης θείας μου, μα θά ξαναθώ πάλι να σέ δω.

(Καθώς ο Ροβέρτος κινάει να φύγει, μπαίνει έξωφρα ή Αρλέττα, με φόρεμα και καπέλλο έξωχικό και μ' ένα καλάθι στο χέρι.)

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Κυρά Μάρθα, έχεις φρέσκα αυγά; (Έξωφρα βλέπει τον Ροβέρτο. Μένει για μία στιγμή έκπληκτη και ύστερα λέγει): "Α! ο Ροβέρτος; Δέν είνε όνειρο βέβαια.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, ο Ροβέρτος; Τι γίνεται, δεσποινίς Αρλέττα;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Δεσποινίς!... Βλέπω, ότι γίνεται πολύ τυπικός στην Αφρική, κόμμε Ροβέρτε!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί δέν μου άπαντούσες στα γράμματά μου, Αρλέττα;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Στα γράμματά σου; Άλλά μήπως μου έγραφε; ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Μα ούτε κι' εσύ ελάμβανες τά γράμματά μου; Τι μυστήριο!...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Κι' έγω νόμιζα, ότι δέν με θυμάσαι πειά, ότι δέν μ' αγαπάς πειά!

(Η κυρά Μάρθα τους άρπινει μόνους.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καταλαβαίνω... "Ο πατέρας σου, ο όποιος δέν με ήθελε για γαμπρό του, σου κρατούσε τά γράμματά μου!...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — "Άχ, Ροβέρτε... Γιατί γύρισες τόσο άργά!...

Γιατί!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Δέν ζωήρεσα πού με ξαναβλέπεις, Αρλέττα;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Είμαι άρραβωνιασμένη πειά μ' άλλον, Ροβέρτε.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ξέρωσες τους όρους σου, Αρλέττα;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Θαροούσα πώς δέν μ' αγαπούσες πειά... "Άχ, έξωφρα, άγωνίστρια πειά. Μα στο τέλος ύπέκυρα στις άξιώσεις του πατέρα μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Έτσι λοιπόν;... Έστο... Πολύ καλά... Σας συγγάφο τότε, δεσποινίς, και σάς εύχριμα να ζήσετε ευτυχισμένα με τον βαρβόνο σας...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ροβέρτε!... Μή με πληγώνεις έτσι... Σε παρακαλώ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Είστε άρραβωνιασμένη, δεσποινίς. Δώσατε τον λόγον σας σέ άλλον. Άνήζετε σ' αυτόν...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Για σέφου, Ροβέρτε, πόσο ύπέφερα, πόσο πάλησα πριν πού το άνω. Δέν είχα ειδήσεις σου, νόμιζα ότι με ξεχάσες...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ίσως γάνα έτσι... Έγώ είμαι ένας φτωχός μετανάστης. Δέν πρέπει μ' έμένα έσες, μα μέλλουσα βαρβόνη!

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ροβέρτε! Άγάπη μου! Συγγώρησε με... Σιωπώσ με, αλλά μη μου μιλάς έτσι!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Άντιο για πάντα, Αρλέττα. (Τραβάει να φύγει. Η Αρλέττα τον έμποδίζει).

ΑΡΑΕΤΤΑ. — "Όχι... "Όχι... Μή φύγεις... Πάρε με μαζί σου, στην Αφρική, όπου θέλεις...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Είμαι φτωχός, πολύ φτωχός, Αρλέττα. Έχασα όλα τά χρημάτια που κέρδισα εκεί κάποι, στην Αφρική.

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Μου είνε αδιάφορο αυτό. Θέλω να είμαι πάντα μαζί σου κι' άς είμαι φτωχή...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Και ο πατέρας σου, και ο βαρβόνος;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — "Ο πατέρας μου δέν μπορεί να μ' έμποδισ πειά, γιατί τώρα είμαι ένήλις. "Αν θέλη άς με άποζηρήσων, λίγο μ' ενδιαφέρει αυτό! "Όταν του πώ, ότι ξέρω πώς κρατούσε τά γράμματά σου, δέν θά τολμήσει να πη τίποτε! Μα πού το έκανε αυτό ο πατέρας!... Κι' έγω πού νόμιζα πώς δέν μ' αγαπάς πειά!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Κι' έγω πού νόμιζα, ότι εσύ δέν με θέλεις πειά!... Τι τρομερό!...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ναι, ναι, τώρα θυμούμαι. Είδα κάποτε τον πατέρα μου να στήζει κοντά ένα γράμμα. Λίγο άζώμα αν άγοούσες, θά μ' εύρισκες παντρεμένη! Κι' έγω θά κοινοούνοιν, όταν θά μάθαινα τί έγινε.

(Βγαίνει τού δαχτυλίδι της). — Ροβέρτε μου!... Νά, τού δαχτυλίδι τού βαρβόνο... Θά του τού δώσω πειά.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Όστε προτιμάς ένένα, ένένα, πού είμαι φτωχός, ζωποισμένος;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Έσένα, όπως κι' αν είσαι, όπου κι' αν πής!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Άγάπη μου! (Την αγκαλιάζει και την φιλεί. Έξωφρα προβάλλει ή κυρά Μάρθα).

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — "Όμοια, παιδιά μου! "Όμοια!... Νά ζήσετε!... "Ω, πόσο ταίριζετε κι' οι δύο! Και δέν μου λές, θά φύγεις πάλι στην Αφρική, θά την πάγεις εκεί την δεσποινίδα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — "Όχι! Θά μείνωμε έδώ...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Έγώ είμαι πρόθυμη να σ' άπολουήσω παντού, Ροβέρτε μου.

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Και ή περιουσία πού μου είπες πώς άπόστησες εκεί κάποι, Ροβέρτε, είνε χρηματική, δέν είνε χτήματα;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ημιά περιουσία; Δέν μου είπες πού ζωποισμένος;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σιωπώσε με, αγάπη μου... Σου είπα ψέματα!

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Για να με δοκιμάσεις, α; Φαντάστηκες ότι δέ θά σέ ήθελα φτωχό;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Δός μου λοιπόν την ενήχ σου, κυρά Μάρθα...

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Νάχτες την ενήχ μου παιδιά μου! (Φιλεί τον Ροβέρτο).

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Μα φιλήστε λοιπόν κι' ένένα, κυρά Μάρθα! (Η κυρά Μάρθα την φιλεί)

ΑΡΑΕΤΤΑ. — "Α, έτσι! Πάμε τώρα, Ροβέρτε!

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Άλήθεια, δεσποινίς, ήρθατε για να πάτετε αγά... ΑΡΑΕΤΤΑ. — "Α, ναι, τού ξεχάσα...

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ. — Κι' άντίς αυγά, που πήρατε τού ζωδεμένο μου παιδί... Νά ζήσετε ευτυχισμένα, παιδιά μου. Ευτυχισμένα για πάντα!...

